

Arrest

nr. 262 867 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DE MOT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 12 juli 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die *loco* advocaat N. DE MOT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2015 dient de tweede verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 mei 2015 wordt G.S. geboren te Sint-Niklaas.

Op 23 september 2015 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de tweede verzoekster. Bij arrest met nummer 161 073 van 29 januari 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de tweede verzoekster.

Op 10 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoek om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 17 december 2015 dient de eerste verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 maart 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de eerste verzoeker. Bij arrest met nummer 170 002 van 16 juni 2016 verwerpt de Raad het beroep dat de eerste verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 21 april 2016 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoek om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Op 17 juni 2019 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 mei 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juni 2019 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoekers op 10 juni 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2019 werd ingediend door :

G., A. (...) (R.R. xxx)

Geboren te A. (...) op (...).1991

Nationaliteit: Armenië

O. A. (...) (R.R. xxx)

Geboren te A. (...) op (...).1995

Nationaliteit: Armenië

+ minderjarig kind

G. S. (...) (R.R. xxx)

Geboren te Sint-Niklaas op (...).2015

Nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Mevrouw O. (...), ingediend op 05.01.2015, werd afgesloten op 02.02.2016 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Mevrouw O. (...) ontving vervolgens op 15.02.2016 uitstel om het grondgebied uiterlijk op 25.02.2016 te verlaten. De heer G. (...) vroeg op 17.12.2015 in België asiel aan. Op 24.03.2016 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De heer G. (...) diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 20.06.2016. Hij ontving vervolgens op 04.07.2016 uitstel voor het verlaten van het grondgebied tot 14.07.2016. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedures – namelijk iets minder dan een jaar en een maand voor mevrouw en iets meer dan 6 maanden voor meneer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich ook op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beweren dat het voor hen bijzonder moeilijk is, als niet onmogelijk is, om in de Belgische ambassade/consulaat in Moskou een aanvraag tot verblijf om humanitaire redenen in te dienen aangezien er in Armenië geen Belgische ambassade of consulaat is die een verblijfsmachtiging van meer dan 3 maanden aflevert. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen immers geen bewijzen voor dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om in hun land van herkomst een binnenkomstvisum voor Rusland te verkrijgen dat hen zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Moskou te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Na het indienen van de aanvraag staat het hen vrij om terug te keren naar Armenië om daar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Bovendien merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkenen dienen zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft het aangehaalde argument dat de procedure tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden om humanitaire redenen meerdere maanden in beslag neemt, dient er opgemerkt te worden dat dit probleem, indien dit al zou bestaan, geldt voor alle Armeniërs die via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf indienen. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen beweren ook dat zij niets of niemand hebben in Armenië om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 20,5 jaar (voor mevrouw) en bijna 25 jaar (voor mijnheer) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun familie verblijft. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier van mevrouw dat haar ouders alsook 4 zussen en 1 broer in Armenië wonen en dat meneer er nog zijn moeder alsook 5 broers en 2 zussen heeft wonen. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden momenteel niet langer woonachtig zijn in Armenië, noch dat zij niet tijdelijk bij hen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie

over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand zouden hebben in Armenië om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 van het EVRM en beroepen zich daarbij op hun sterke band met de gemeenschap en leggen ter staving hiervan zes steunverklaringen voor. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Voor wat de bewering van betrokkenen als zouden zij een hen aangeboden arbeidscontract voor onbepaalde duur mislopen indien zij verplicht worden om eerst naar hun land van herkomst te gaan om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen betreft, dient te worden vastgesteld dat betrokkenen heden niet gemachtigd zijn om in België te mogen werken. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid die hen zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst.

Verder beweren betrokkenen dat de leefwereld van hun in België geboren dochter, indien zij moeten terugkeren naar Armenië om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, ontwricht wordt en zij minstens emotionele schade ondervindt, ook al is ze bij haar ouders. Betrokkenen beroepen zich hiervoor op artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie (bij alle handelingen betreffende kinderen vormen de belangen van het kind de eerste overweging). Echter, we merken op dat het kind van betrokkenen nog zeer jong is, namelijk zes jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Bovendien merken we tevens op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Ook het loutere feit dat het kind in België geboren is, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een gevaar vormden voor de openbare orde of de nationale veiligheid en zij gedurende hun verblijf in België nooit een veroordelingen hebben opgelopen, noch op strafrechtelijk vlak, noch op burgerlijk vlak en zij nooit aangehouden zijn geweest door de ordediensten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen duurzaam verankerd zouden zijn in België doordat zij hier sedert 2015 in België verblijven, dat zij een groot sociaal netwerk hebben opgebouwd, dat zij gewaardeerd en gerespecteerd worden, dat zij Nederlands kennen en dat zij vrijwilligers zijn en actief in de Kerkgemeenschap) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

Op 17 mei 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekers tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die aan de verzoekers op 10 juni 2021 ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen steunen op gelijklopende motieven, met name:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij (zij) in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

*Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter erop dat uit lezing van het enig middel blijkt dat dit middel enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing en er geen concrete grief wordt aangevoerd tegen de tweede en de derde bestreden beslissing zodat het beroep niet-ontvankelijk voorkomt in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

De advocaat van de verzoekers repliceert hierop dat in het begin van het verzoekschrift wordt verwezen naar beide bestreden beslissingen. Zij citeert verder volgende passage uit het verzoekschrift: *"Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij elk element dat als onderdeel van de buitengewone omstandigheden wordt aangehaald, los van elkaar behandelt en niet de impact van het geheel van de aangehaalde omstandigheden in overweging neemt. Gelet op al het bovenstaande, zijn de bestreden beslissingen niet proportioneel."* en stelt dat dit ook betrekking heeft op de tweede en de derde bestreden beslissing.

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het gegeven dat de verzoekers de tweede en de derde bestreden beslissing eveneens als voorwerp van het huidig voorliggend beroep hebben aangeduid, betekent op zich nog niet dat zij op ontvankelijke wijze een middel tegen de tweede en de derde bestreden beslissing hebben aangevoerd.

Verder citeert de advocaat van de verzoekers hoger aangehaalde passage uit het verzoekschrift waaruit zou moeten blijken dat deze ook tegen de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aangevoerd.

De Raad kan de advocaat van de verzoekers hierin niet bijtreden. De verzoekers hekelen dat de elementen die zij als buitengewone omstandigheden in hun machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben aangehaald elk apart worden beoordeeld en niet in hun geheel worden bekeken. Dit betoog is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Het gegeven dat de verzoekers vervolgens aanvoeren dat de bestreden beslissingen (in het meervoud) niet proportioneel zijn, doet hieraan geen afbreuk. Ook de loutere bewering dat het *"om dezelfde redenen"* manifest onredelijk is om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen, maakt geen ontvankelijk middel uit. De *"redenen"* die de verzoekers uiteen hebben gezet, betreffen immers de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat de tweede en de derde bestreden beslissing hun eigen juridische (artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet) en feitelijke grondslag (de verzoekers zijn niet in het bezit van een visum) hebben zodat de kritiek die gericht is tegen de eerste bestreden beslissing niet zonder meer kan worden gehanteerd als een kritiek betreffende de wettigheid van de tweede en derde bestreden beslissing.

De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekers nalaten om een duidelijk middel aan te voeren tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Zij hebben verzuimd om concreet toe te lichten op welke wijze deze of gene rechtsregels precies door de tweede en derde bestreden beslissing zouden zijn geschonden.

Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Het is dan ook niet nodig om in te gaan op de exceptie van onontvankelijkheid die de verweerder in de nota met opmerkingen in verband met de tweede en de derde bestreden beslissing aanvoert.

Gelet op de niet-ontvankelijkheid van de vordering inzake de tweede en derde bestreden beslissing, wordt de eerste bestreden beslissing hierna aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.1. van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Art. 9bis Vw luidt als volgt:

*" Art. 9bis: § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Ondanks dat aan de vereiste van het voorleggen van een identiteitsdocument is voldaan en aan de vereiste van buitengewone omstandigheden, heeft verwerende partij een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. De argumenten die zij aanvoert zijn eerder te gebruiken bij een onderzoek betreffende de gegrondheid.

Immers, "buitengewone omstandigheden" verwijzen naar een "bijzondere moeilijke omstandigheden". Het geheel van omstandigheden.

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."
(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001)

Verzoekende partij verwees in haar aanvraag betreffende de buitengewone omstandigheden naar het feit dat ze op niemand kunnen terugvallen en zij aldaar met het gezin geen menswaardig leven kunnen leven. Dat zij in België een netwerk hebben opgebouwd en zelfs mogen werken als hen een verblijfsrecht wordt toegekend. Zij verwezen naar het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekende partij verwees naar de ontwrichting en emotionele schade bij hun minderjarige dochter. De chronische stress die dit voor haar met zich mee zou brengen hetgeen onmiskenbaar leidt tot ernstige schade die zelfs tot in de volwassenheid haar gevolgen heeft.

Verzoekende partij verwees onder meer tevens naar de lokale verankering (bewezen met verschillende stukken) en de kennis van het Nederlands.

“Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren.” R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29

-Verwerende partij stelt dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was en verzoekende partij de keuze maakte om verder in België te verblijven zonder wettig verblijf.

Verzoekende partij verwijst in haar aanvraag niet naar een lange duur van de asielprocedure waardoor dit argument van verwerende partij ook niet dienstig is.

Indien verder de logica van verwerende wordt gevolgd dat heeft het desbetreffende wetsartikel (art. 9bis Vw.) met de mogelijkheid om vanuit België de aanvraag te doen wegens buitengewone omstandigheden, geen nut. Immers, een dergelijke aanvraag gebeurt altijd vanuit een precair verblijf.

-Verder stelt verwerende partij dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd en de criteria niet van toepassing zijn.

Verzoekende partij verwees zelf in haar aanvraag naar de vernietiging van de instructie maar zij verwees tevens naar het vertrouwensbeginsel en de beloftes van verwerende partij gelet op haar discretionaire bevoegdheid:

“Zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet.

Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt, quod non.

Er ontstaat dan ook de verwachting dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009 (binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris). “

Verzoekende partij heeft verwezen naar haar werk, haar lokale verankering, de werkbefORTE, art. 8 EVRM en hun dochter,...De situatie van verzoekende partij heeft veel gelijkenissen met de humanitaire omstandigheden die worden vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, die op zich volstaan om een buitengewone omstandigheid te vormen nu door de overheid werd bevestigd dat deze criteria nog steeds zouden worden gehanteerd.

De instructie werd vernietigd omdat deze een limitatieve lijst vormde. Dit kon en was niet de bedoeling. Conform het arrest van de Raad van State nr. 215.571 van 5 oktober 2011 mag verwerende partij een aanvraag o.b.v. art. 9bis Vw. niet alleen weigeren omdat ze niet voldoet aan de voorwaarden van de (vernietigde) instructie.

Verwerende partij handelt tegenstrijdig waardoor het voor verzoekende partij niet duidelijk is waarom zelfs zijn aanvraag niet ontvankelijk werd verklaard.

Verwerende partij motiveert niet waarom er geen rekening werd gehouden met de criteria ondanks andersluidende beloften van haar .

Het vertrouwensbeginsel is dan ook geschonden.

-Verwerende partij meent dat verzoekende partij niet bewijst dat zij niet naar Rusland kan reizen en dat bovendien de procedure schriftelijk kan gebeuren. Dat de lange duur van de procedure geen buitengewone omstandigheid vormt. Dat zij kan terugvallen op familie. Zij verwijst naar de hulp van het IOM. Dat er geen schending is van art. 3 EVRM.

Zoals verwerende partij zelf stelt, helpt IOM enkel bij een duurzame terugkeer. Ook dit argument is niet dienstig. Verzoekende partij heeft inderdaad geen bewijzen voorgelegd dat haar familie niet meer Armenië woont maar dat kan zij ook niet aangezien ze geen contact meer heeft en de meest in die 6,5 zelf verhuisd zijn. Daarenboven kon hun familie 6,5 geleden hen niet helpen of opvangen en ook nu niet. De lange duur van de procedure vormt wel een buitengewone omstandigheid dat zij in Armenia geen naaste familie hebben, geen netwerk noch de financiële middelen om aldaar in menswaardige omstandigheden te overleven tot de beslissing volgt.

-Verwerende partij meent dat gelet op de leeftijd van zes jaar, S. (...) niet noodzakelijkerwijze schade zal oplopen, dat ze bij haar ouders is.

De dochter zal minstens blootgesteld worden aan een zeer stresserende situatie (vb. wanneer zullen en ik mijn ouders worden gerepatriëerd, waar komen we terecht, plotse afscheid van vriendinnetjes, projectie van de stress van de ouders,...) waardoor het mentaal welzijn van het kind ernstig in het gedrang komt. Dit kan niet op ernstige wijze betwist worden. Het feit dat ze bij haar ouders is uiteraard niet voldoende om te stellen dat het gehele gebeuren aan haar voorbij gaat. Net omwille van haar jonge leeftijd riskeert in hoge mate blijvende schade aan haar hersenen en PTSS.

Verwerende partij gaat hier zéér lichtzinnig over en geeft geen enkele wetenschappelijke basis van haar bewering in de trant van "dat het allemaal niet zo erg is".

Zij schendt de art. 74/13 Vw., art. en art. 3.1 IVRK, samen met art. 22bis G.W.

-Verwerende partij dient bovendien de ontvankelijkheid te beoordelen op het moment dat ze haar bestreden beslissing neemt. Ipso facto brengt dit met zich mee dat zij de zorgvuldigheidsplicht heeft, rekening houdend tevens met de belangen van het kind, wat de situatie is inzake het corona-virus in Armenië.

Hieromtrent wordt niets door verwerende partij geargumenteed. Het bestaan van de pandemie en haar gevolgen behoort tot algemene kennis van verwerende partij (of dit zou toch moeten).

Ongeacht of verwerende partij de gevolgen van de pandemie al dan niet ernstig genoeg beschouwt om als buitengewone omstandigheid te zien, door er met geen woord over te reppen in de bestreden beslissingen, schendt zij de zorgvuldigheidsplicht en de aangehaalde middelen.

Gelet op bovenstaande kan niet op ernstige wijze gesteld worden dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die een aanvraag op basis van art. 9bis Vw. in België rechtvaardigen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting heeft haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411 en RvSt. 14 februari 2006 nr. 154.954). Zij moet zich steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Het zou het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schenden om te oordelen dat de situatie waarin verzoekende partij zich momenteel bevindt niet in aanmerking zou komen om minstens de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij elk element dat als onderdeel van de buitengewone omstandigheden wordt aangehaald, los van elkaar behandelt en niet de impact van het geheel van de aangehaalde omstandigheden in overweging neemt. Gelet op al het bovenstaande, zijn de bestreden beslissingen niet proportioneel.

Er werd geen behoorlijke afweging gemaakt van alle terzake dienende gegevens.

Om dezelfde redenen is het manifest onredelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Het middel is gegrond in al zijn onderdelen."

4.2. Beoordeling

4.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar de verzoekers in de aanhef van het enig middel gewag maken van de schending van artikel 3 van het EVRM en van het rechtszekerheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat iedere concrete toelichting over hoe deze rechtsregels zou zijn geschonden, ontbreekt. De verzoeker hebben nagelaten om te verduidelijken op welke wijze zij de voornoemde rechtsregels geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

4.2.2. In de mate dat de verzoekers gewag maken van een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet, is het middel eveneens niet-ontvankelijk. De verzoekers kunnen zich niet rechtstreeks op een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet beroepen. De Raad van State heeft immers gesteld dat deze bepaling, die onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn aangezien uitdrukkelijk is bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De verzoekers kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft, maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

4.2.3. Het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag kan voorts, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig aanvoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

4.2.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens op concrete wijze toegelicht waarom de door de verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en beargumenteerde wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Gelet op de inhoudelijke kritiek die de verzoekers naar voor brengen, neemt de Raad aan dat zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht beogen aan te voeren. Het enig middel wordt dan ook verder mede vanuit deze optiek beoordeeld.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

4.2.6. De verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang was en dat zij de keuze maakten om verder in België te verblijven zonder wettig verblijf. De verzoekers brengen hiertegen in dat zij in hun aanvraag niet hebben verwezen naar de lange duur van hun asielprocedure waardoor dit argument van de verweerder niet dienstig is. De verzoekers stellen dat, indien de logica van de verweerder verder wordt gevolgd, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkel nut heeft omdat dergelijke aanvraag steeds vanuit een precair verblijf wordt ingediend.

De verzoekers viseren de volgende passage uit de bestreden beslissing:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielaanvraag van Mevrouw O. (...), ingediend op 05.01.2015, werd afgesloten op 02.02.2016 met een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Mevrouw O. (...) ontving vervolgens op 15.02.2016 uitstel om het grondgebied uiterlijk op 25.02.2016 te verlaten. De heer G. (...) vroeg op 17.12.2015 in België asiel aan. Op 24.03.2016 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. De heer G. (...) diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 20.06.2016. Hij ontving vervolgens op 04.07.2016 uitstel voor het verlaten van het grondgebied tot 14.07.2016. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan een jaar en een maand voor mevrouw en iets meer dan 6 maanden voor meneer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Zoals de verzoekers zelf aangeven, hebben zij in hun machtigingsaanvraag van 17 juni 2019 de lange duur van hun asielprocedure niet als een buitengewone omstandigheid aangehaald. Deze overweging in de bestreden beslissing kan dan ook als louter overtoollig worden beschouwd. Uit de oplistings van de door hen doorlopen verzoeken om internationale bescherming en de vaststelling dat deze procedures niet onredelijk lang hebben geduurd, kan verder niet worden gelezen dat de aanvraag van de verzoekers onontvankelijk wordt verklaard omdat zij deze vanuit illegaal verblijf hebben ingediend zoals

de verzoekers thans lijken voor te houden. De kritiek van de verzoekers is op dit punt dan ook niet dienstig.

De verzoekers erkennen voorts dat de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld (hierna: de instructie van 19 juli 2009) door de Raad van State vernietigd werd. De verzoekers voeren evenwel aan dat zowel het kabinet van mevrouw De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria van de weliswaar vernietigde instructie van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. De verzoekers menen dat zij hieraan voldoen en betreuren dat de verweerder niet motiveert waarom er geen rekening werd gehouden met de criteria ondanks andersluidende beloften.

Zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet, werd de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon de verweerder er uiteraard geen toepassing van maken. Het standpunt van de verzoekers dat zij aan de voorwaarden van deze instructie voldoen, laat de Raad niet toe te oordelen dat *in casu* enige onwettigheid zou zijn begaan.

In de mate dat de verzoekers doelen op een verwachting dat de instructie van 19 juli 2009 alsnog zou worden toegepast in hun geval en op een verwachting dat hieromtrent zou worden gemotiveerd, wordt erop gewezen dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekers inzake de schending van het vertrouwensbeginsel en hun kritiek dat niet werd gemotiveerd inzake de criteria van de vernietigde instructie, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verzoekers voeren tevens aan dat de IOM enkel helpt bij een duurzame terugkeer, zodat het argument dat zij op deze organisatie een beroep kunnen doen niet relevant is. De verzoekers erkennen dat zij geen bewijzen hebben voorgelegd dat hun familie niet meer in Armenië woont, maar zij geven aan dat zij dit ook niet kunnen bewijzen nu zij geen contact meer met hen hebben en de meeste familieleden inmiddels verhuisd zijn. De verzoekers laten verder gelden dat hun familie hen zes en een half jaar geleden ook al niet kon helpen of opvangen en nu dus ook niet.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen beweren ook dat zij niets of niemand hebben in Armenië om op terug te vallen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 20,5 jaar (voor mevrouw) en bijna 25 jaar (voor mijnheer) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun familie verblijft. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Verder blijkt uit het administratief dossier van mevrouw dat haar ouders alsook 4 zussen en 1 broer in Armenië wonen en dat meneer er nog zijn moeder alsook 5 broers en 2 zussen heeft wonen. Betrokkenen leggen geen bewijzen voor dat deze familieleden momenteel niet langer woonachtig zijn in Armenië, noch dat zij niet tijdelijk bij hen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus,

accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand zouden hebben in Armenië om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat de verzoekers niet betwisten dat zij zich, wat de in de aanvraag aangegeven buitengewone omstandigheden betreft, hebben beperkt tot een niet concreet onderbouwde bewering dat zij niets of niemand meer hebben in Armenië waarop zij kunnen terugvallen. Deze vaststelling vindt ook steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoekers betwisten evenmin dat zij beiden meer dan twintig jaar in Armenië hebben verbleven en dat hun verblijf in België beduidend minder lang is zodat de hier opgebouwde banden niet vergeleken kunnen worden met de relaties in het land van herkomst. Zij tonen ook niet concreet aan dat de verweerder de voorliggende feiten foutief heeft voorgesteld waar hij aangeeft dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van de tweede verzoekster, alsook haar vier zussen en één broer, en de moeder van de eerste verzoeker, alsook zijn vijf broers en twee zussen in Armenië wonen. Door thans wederom louter te beweren dat zij geen contact meer hebben met hun familieleden, dat de meesten onder hen intussen verhuisd zijn en dat hun familie hen zes jaar geleden ook al niet kon helpen, maken de verzoekers niet concreet aannemelijk dat de verweerder de voorliggende gegevens incorrect heeft beoordeeld waar hij stelt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. In deze omstandigheden en gelet op het feit dat de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden op de aanvragers en dus op de verzoekers zelf rust, komt het de Raad niet onredelijk voor dat verweerder besloot dat de loutere bewering, dat de verzoekers niets of niemand zouden hebben in Armenië om op terug te vallen, niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Dat de verweerder hier ten overvloede nog aan toevoegt dat de verzoekers gebruik kunnen maken van de diensten van de IOM, doet geen afbreuk aan de gedegen vaststelling dat de verzoekers hun bewering niet hebben onderbouwd. De kritiek op deze toekomstige opmerking van de verweerder, kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

De verzoekers menen dat de lange duur van de procedure wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zij wijzen erop dat zij in Armenië geen naaste familie hebben, geen netwerk, en dat zij evenmin de financiële middelen hebben om daar in menswaardige omstandigheden te overleven. Opnieuw beperken de verzoekers zich tot blote affirmaties, waarmee zij niet weerleggen dat zij bij hun aanvraag hiervan geen enkel begin van bewijs hebben gevoegd. Door de motieven van de bestreden beslissing louter tegen te spreken en hun eigen standpunt naar voor te brengen, tonen zij niet aan dat de bestreden beslissing berust op een ondeugdelijke motivering of een onzorgvuldige/onredelijke besluitvorming.

De verzoekers richten zich vervolgens tegen het motief dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun dochter, gelet op haar jonge leeftijd, niet noodzakelijkerwijze schaadt aangezien ze bij haar ouders is. Zij beroepen zich in dit kader mede op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, doch dit artikel heeft enkel betrekking op verwijderingsbeslissingen en niet op beslissingen inzake verblijfsaanvragen. De verzoekers kunnen zich derhalve niet tegen de motieven van de bestreden beslissing richten en zich hierbij beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekers voeren aan dat hun dochter zal worden blootgesteld aan een zeer stresserende situatie waardoor haar mentaal welzijn in het gedrang komt. De dochter zal zich geconfronteerd zien met de vraag wanneer zij en haar ouders gerepatriëerd zullen worden, met de onzekerheid waar ze zullen terechtkomen, een plots afscheid van vriendinnen en de stress van haar ouders. De verzoekers menen dat het gegeven dat zij bij haar ouders is, niet voldoende is om te stellen dat het gehele gebeuren aan haar voorbij gaat. De verzoekers betogen dat zij omwille van haar jonge leeftijd in hoge mate PTSS en blijvende schade riskeert aan haar hersenen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Verder beweren betrokkenen dat de leefwereld van hun in België geboren dochter, indien zij moeten terugkeren naar Armenië om via de normale procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, ontwricht wordt en zij minstens emotionele schade ondervindt, ook al is ze bij haar ouders. Betrokkenen beroepen zich hiervoor op artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie (bij alle handelingen betreffende kinderen vormen de belangen van het kind de eerste overweging). Echter, we merken op dat het kind van betrokkenen nog zeer jong is, namelijk zes jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Bovendien

merken we tevens op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Ook het loutere feit dat het kind in België geboren is, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk."

De Raad merkt hieromtrent vooreerst op dat de verweerder, gelet op de stukken van het administratief dossier, op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoekers in hun aanvraag niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kind schaadt.

Gelet op de jonge leeftijd van het kind van verzoekers (zes jaar op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen) komt het de Raad bovendien niet kennelijk onredelijk voor dat de verweerder er in dit kader op wijst dat de ouders op die leeftijd de belangrijkste zorgfiguren vormen en dat hun dochter *in casu* niet van hen gescheiden wordt.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat het belang van het kind twee aspecten omvat namelijk enerzijds het behouden van het eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Beide aspecten zijn in de bestreden beslissing in rekening gebracht. De verzoekers tonen niet concreet aan dat de verweerder in verband met de ingeroepen belangen van het kind, rekening houdend met het geheel van de gedane vaststellingen, geen zorgvuldige, evenwichtige en redelijke beoordeling heeft gemaakt of heeft nagelaten een voldoende en zeker gewicht te geven aan de belangen van het kind.

Waar de verzoekers nog opwerpen dat hun dochter in het geval van een terugkeer naar Armenië (om via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen) blijvende hersenschade en PTSS zou oplopen en dat zij zal geconfronteerd worden met de vraag wanneer zij en haar ouders zullen worden gerepatrieerd, wordt erop gewezen dat zij in hun machtigingsaanvraag van 17 juni 2019 hier geen gewag van hebben gemaakt. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten hier niet verder over te hebben gemotiveerd. Deze kritiek komt dan ook voor als een loutere opportunistiekritiek, waarover de Raad zich als annulatierechter niet kan uitspreken.

De verzoekers benadrukken voorts dat de verweerder de ontvankelijkheid dient te beoordelen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. Zij geven aan dat de COVID-19-pandemie tot de algemene kennis van de verweerder dient te behoren, zodat deze in het kader van de zorgvuldigheidsplicht hierover diende te motiveren.

Het komt evenwel krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling zelf toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. De aanvraag van de verzoekers dateert van 17 juni 2019. Op dat ogenblik was van de COVID-19-pandemie nog geen sprake. Het stond de verzoekers evenwel vrij om hun machtigingsaanvraag van 17 juni 2019 te actualiseren en (een) aanvulling(en) op hun aanvraag aan de diensten van de verweerder over te maken waarin zij zich konden beroepen op de moeilijkheden die zij ondervinden naar aanleiding van de pandemie ten gevolge van het COVID-19-virus.

Op dit punt dient er derhalve op te worden gewezen dat het aan de verzoekers zelf toekwam om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten in het licht van de wettelijke vereiste dat de aanvraag enkel in buitengewone omstandigheden in België kan worden ingediend. Het kan de verweerder niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd of geen onderzoek te hebben gevoerd omtrent elementen die niet door de verzoekers werden naar voor gebracht, zoals de thans voor het eerst aangehaalde COVID-19-pandemie. Het komt de verweerder niet toe om bij de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf buitengewone omstandigheden op te werpen of te onderzoeken.

Ten slotte betogen de verzoekers nog dat de verweerder elk element, dat in de aanvraag als een buitengewone omstandigheid werd aangehaald, los van elkaar behandelt en niet de impact van het geheel van de aangehaalde omstandigheden in overweging neemt.

De verzoekers gaan echter voorbij aan de volgende vaststelling van de gemachtigde: *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid (...)"* waarbij hij de elementen als geheel aanhaalt. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan overigens niet worden afgeleid dat een element

dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard, bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld in geval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in hun aanvraag, noch in hun verzoekschrift hebben de verzoekers bovendien gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hen alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. Een gebrek aan deugdelijke motivering of een onzorgvuldigheid is bijgevolg niet aangetoond.

4.2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het niet is aangetoond dat de verweerder *in casu* niet op deugdelijk gemotiveerde wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geconcludeerd dat de verzoekers geen elementen hebben aangehaald die een buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE